

Текстове за диаграмата според линията на емоциите

Търсете ключовите думи, съответстващи на обозначения етап от войната.

– Господа, **войната е обявена**. Поздравявам ви. – И дружинният командир ни подаде ръка.

Войната е обявена! Ние останахме като гръмнати. Да, ние знаехме, че това един ден ще стане, ние чакахме, искахме това, говорили сме за него хиляди пъти. И пак изненадата беше голяма. Ние учудено се гледахме в очите, стискахме си ръцете, всеки промълви по нещо и бързаше сякаш да остане сам – сам да надникне в мислите си, в душата си.

Отиваше се на война. Войната идеше с хиледи тегла и ужаси, хиледи невидени и неприжевени случки. И всеки чувстваше особеното желание да изпита, да преживее, да превъзмогне това, което е тъй странно, ново и силно, което не става всеки ден

Надали някога е имало подобно **втурване в чужда** (турска) земя. От склоновете на Сакар и Странджа спущаха се тия безбройни полкове, живи потоци от хора, които след няколко дни само щяха да обляят полетата на цяла Тракия. (...) Преминахме бързо из улиците на село Пашикьой – едно българско село отгатък границата, без ни най-малкото спиране и все пак посрещането ни от бедните тия хора остави у нас сякаш виденията на сън. И млади, и стари бяха излезли навън. (...) И помня – светла радост обливаше душата и ясен, като догма, ставаше смисълът на тая подета като буря война.

Внезапно, вдясно от нас се разнесе тежък, продължителен гърмеж. **Първият топовен гърмеж!** Зловещият и съдбоносен сигнал за кървавата война, която вече почваше. (...) Войниците изведнъж станаха внимателни и предпазливи, патрулите, подобно на ловци, дебнеха и се взираха напред.

Един непознат войник като стрела прилетя на кон и слезе пред квартирата на дружинния командир. (...) Бързо и забъркано, войникът заговори на майора:

– Г-н майор, помощ! Пратиха ме за помощ...

– Каква помощ? Кой те прати?

– Офицерите. Всички. Пръснаха ни, **избиха войниците...**

Изведнъж патрулите тичешката се повръщат и всички в един глас викат:

– Турци. Предават се. Много! Има и българи – говорят български... (...) С големи усилия се мъчех да ги накарам да не напущат местата си и да внимават. Но всички, почувствали някакъв голям успех, радваха се, забравяха опасността и боя.

Лагерът беше обзет сега от трескава суета и шум. От землянките войниците вземаха само това, което можеше да се носи: възета, платница, стойки. (...) Войниците са възбудени, приказливи и весели. Но това е болезнено и нервно състояние, което под шегите и смеха крие голямо безпокойство. (...) Ротата е вече готова: кухните и патронните сандъци са натоварени на конете, войниците са стегнати. (...) И в цялата тая трескава бъркотия имаше една мъчителна и скрита тревога, като тежката задуха пред буря. Войниците чувстваха, че става нещо не съвсем добро и че трябва да се бърза.

– Вървете, братя! Не бойте се!...

– Напред, напред, братя!..

И сега пред нас изведнъж се откри, като че зад някаква дигната завеса, странна и поразителна гледка. Цялото поле пред нас беше покрито с трупове. Стотини, хиледи може би. (...) разхвърляни оръжия и дрехи, засъхнали струи кръв – викащите следи на една безмилостна, жестока борба.

И нашите войници, гладни, уморени, **три дни без почивка**, без сън се радваха. Искрена и непринудена радост, която извираше от съзнанието на един голям и общ подвиг, широкият, беззаветен полет на една голяма душа, празникът, чакан от векове. (...) Разочарованието се замени със спокойното примирение пред нуждата и необходимостта. (...) Войниците си приказват сега тихо. Подир смеха и безгрижието изведнъж настъпи това униение, което идеше рядко, но затова пък биваше болезнено и тежко. Те говорят за теглата и лишенията, които са прекарвали, за лошите слухове, които идат от селата, за писмата, които се губят, за **вечните лъжи около мира**.